

نمازگزار دروغ گو

همه چیزش شبیه نمازخوان هاست به جز آن چه که باید باشد! روزی سه وعده مسجد می رود و تسبیح به دست، با همه پول دارها و کاسب ها احوال پرسی می کند. حتی روی پیشانی اش هم جای مُهرپینه بسته و خلاصه از نظر ظاهری چیزی کم ندارد. اما کافی است که یک یتیم از او درخواست کمک کند تا شخصیت واقعی اش را نشان دهد. چنان دست رد به سینه اش می زند و او را از خود می راند که دیگر جرئت نکند نیازش را بگوید. حتی اگر کسی بخواهد غذای مسکینی را بدهد، او هیچ تشویقی نمی کند و به این ترتیب نشان می دهد که از روح و حقیقت نماز هیچ بهره ای نبرده است:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْإِيمَانِ (۱) فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ (۲) وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ
الْمَسْكِينِ (۳)

وای بر چنین نمازگزارانی که نه تنها دروغ گو هستند، بلکه اصلاً دین را قبول ندارند و آن را تکذیب می کنند. چرا که ظاهری باطن، مثل پوسته بی مغز است و در قاموس دین، نماز این چنینی ریائی بیش نیست. آری! اینان که در خدمت مردم نیستند، روح نماز را ندارند و بلکه مکذب دین اند...

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ (۴) الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ (۵) الَّذِينَ هُمْ يُرَاؤْنَ (۶) وَ
يَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ (۷)

سوره مبارکه ماعون

